

paa Jorden ofrede Strømme af Blod og Guld for at erhverve et Stykke Strandbred eller blot en Kulstation, henlaa den fyrretyve Mil lange Strækning fra Skagen til Esbjerg — Bredden af en Verdenskanal — som en flygende Sandørken uden en Havn end-sige en virkelig By.

Paa adskillige Steder omkring i Landet havde man ovenikøbet ved Kunst understøttet Tidens Ødelæggelsesværk, inddæmmet Vige og tørlagt Sunde og Indsøer, alt for at skaffe endnu mere Kvægfoder. Der, hvor i Fortiden fuldlastede Sejlere stod ind fra Havet med et Pust fra fjerne Lande, bredte sig nu grønne Enge med yvertungt Malkekvæg og fremkaldte et bedragerisk Indtryk af Velstand. Selv hvor man undtagelsesvis — som inde paa de jyske Heder — havde gjort et Tilløb til et virkeligt Rydningsarbejde, var det atter her for at skabe endnu mere Markjord, endnu flere Husmandstilværelser, endnu mere af den Fatigmandslyksalighed, som Per havde spottet saa kraftigt i sit lille Stridsskrift.

Saaledes var det gaaet til, at København aldeles havde taget Luven fra det øvrige Land, der mer og mer sank ned til at blive en Slags Overdrev til Hovedstaden. Til denne søgte Landets virkelystne Arbejdskraft, ligesom stadig mere af Provinsens Kapital strømmede hertil, lokket af Spekulationens høje Procenter.

Kun hvad der angik København og dens Udvikling havde i den senere Tid kunnet gøre Regning paa at samle den almene Interesse; og dette var en af Grundene til, at Pers Pjece, skønt den udtrykkelig var anlagt paa at gøre Opsigt og vække Uro, aldeles ingen Opmærksomhed havde vakt hverken i København eller ude i Landet. Det havde været omsonst, at hans opofrende Ven og Svoger, Ivan Salomon, havde bestormet Redaktionskontorerne med Opfordringer til at lade Allarmtrommen røre. Han var allevegne bleven mødt med ligegyldige Skuldertræk. Et Kanalprojekt, gældende Jylland! Vind- og Bølgemotorer ved Blaa-vandshuk! Sligt var ikke Sensationsstof. Selv Dyhring, som dog havde visse Grunde til at vise Imødekommenhed, undskyldte